

A NAGY KALAND

III.

A jangsói kúpkarstzon

Fejcsóválva nézegettem évekkal ezelőtt a kínai festőművészek fantasztikus formájú hegyábrázolásait. A festmények előterében ágas-bogas, gyérlevelű, idétlen fák, mögöttük félig ködbevesző sziklatornyok, elképzelhetetlen kőkolosszusok... Ma már tudom, hogy ezek a fantasztikus formák nem festői elképzelések, hanem a valóság reális ábrázolásai.

Kínai utam során ugyanis a dél-kínai Kuangszu-tartományba érkeztem, ahol Kujlin (Kweilin) és Jangso vidékén a kúpkarst legváltozatosabb és legmerészebb formáit alakította ki a természet. Jangso környéki túráim sorából az egyik legszebbet, a január 11-én Tu-Ko vidékére (helyesen, kiejtve: Tu-khó) tett kirándulást mesélem el.

Négyesben vágunk neki az útnak: Szjun Tung-caj barátom Kujlinból, Szan Jou-zsu orosz-szakos középiskolai tanár Jangsóból, Tan Kaj-jan barátunk, a vidék kitűnő ismerője, ugyancsak Jangsóból és jómagam.

A több napos szokatlanul esős, felhős idő után e napon derült éggel kedveskedik a természet. Az út első szakaszát kerékpárral tesszük meg. Átkelünk a Piljenfu alacsony nyergén s máris a Litjan folyó partján találjuk magunkat. A nap első sugarai éppen akkor kezdik oszlatni a folyó feletti párafályolt, melynek leple alatt bátor kínai hajósok vezetik bárkáikat a sebessodrú, sziklazátonyos, vad áradatban.

Tovább kerekedünk. Elhagyjuk a népi kohók őrtálló sorfalát, majd utunk vad sziklatornyok között kanyarog. Nem csoda, hogy ezek a bizarr mészkőszirtek annyi kínai festőt megihlettek. Balra mellettünk, mintha a pisai ferdetorony felnagyított mását látnánk; amott egy 200 m-es cukorsüveg, majd egy szabályos mértani kúp. Óriási szikla-sárkányfej tűnik fel: szemei helyén azonban két sötét űr tátong, két nagy barlangszáj. Az egyik sziklafalról 5–6 m-es cseppkövek lógnak le csaknem az országút fölé: felszakadt barlangjáratok ékes bizonyosságául.

Egy kisebb folyóhoz érkezünk, Csecsedu-nak hívják. Egy darabig a folyó északi partján kerékpároztunk tovább, majd egy átkelőhelyhez érünk. Hosszúhajú, csillogó szemű kínai kislány bambuszruddal ügyesen evez át hozzánk a folyón. Felrakjuk kerékpárjainkat a bárkára, majd magunk is felkapaszkodunk s már siklunk is csendesen a túpart felé a vízre hajló hosszú bambuszágak alatt.

Nagy sziklatömb alatt kötünk ki. A sziklatömb alja óriási barlangterem. Szinte lábakon áll ez a hatalmas kődarab. A barlangteremben kosárfonó üzemet létesítettek, egy része pedig lakásul szolgál. A teljesen száraz barlang télen is kellemesen enyhe, nyáron jó hús a hőmérséklete...

A barlangi üzemből hagyjuk a kerékpárjainkat, és gyalogosan indulunk tovább. Bambuszligethez érünk. Kis szél kerekedik, amely a sűrűn nőtt bambuszszálakat kísértetiesen veri össze. Szinte recseg-ropog minden körülöttünk.

A bambuszligeten átvető ösvény kis kínai faluhoz visz. Csan Jien-nek hívják. Míg kínai barátaim a falu boltját keresik, addig én a zegzugos utcácskákban fényképezgetem a gyerekeket. Azaz, hogy fényképezném, mert mihelyt rájuk irányítom gépem lenscséjét, riadtan rohannak szerteszét. Pláne, amikor meghallják filmfelvevőgépem berregését!

Egy szakállas bácsika kedvesen invitál házába. Friss „forró vízzel” kínál meg, bizony az most nagyon jól-esik... De még hosszú út áll előttünk, ezért búcsút mondunk kedves vendéglátóinknak s már kapaszkodunk is fel a falu végéhez, ahol egy 10×10 méteres barlangszáj tátong. Az egész falu tulajdonképpen a barlang köré települt.

A barlang elejét kőkerítéssel képezték ki. Belépünk a kapun és valóságos istálló fogad. Sötétbarna színű, rövidszarvú tehének, bivalyok, bambuszrudakkal és cseppkőoszlopokkal elkülönített helyeken békésen lakmároznak. A hatalmas barlangcsarnok egy „külön termébe” bikát reteszelték el. Egy ideig némán farkaszemet néz berregő géppemmel, majd nagyot fújva, dühösen elvonul a terem sötétebb, hátsó részébe, borsóköves cseppkőképződmények közé. Az egyik barlangi folyosó az „alagsorba” vezet bennünket, a rizsszalmán itt is kérődző állatok pihennek. Fölöttünk holt sztalaktitok tucatjai bizonygatják, hogy ez valamikor igen szép cseppkőbarlang lehetett...

Túránk most hegyre vezet. Hogy nézhet ki ez a csúcstenger fölülről? Egy viszonylag lankás hegyoldalon kapaszkodunk felfelé. Sok az örökzöld cserje, s ami számunkra igen kellemetlen: a vadrózsa.

Kínai barátaim nem nagyon értik, miért vágyom én a magasba, miért küzködünk ezzel a sok bozóttal. Ám nekik is felcsillan a szemük, amikor a gerincre érve, a sziklatornyok közt végigtekinthetjük a kanyargó Csecsedu-t és a távoli sziklacsúcsok közül felismerik a Piljenfut, a jangsóiok kedves mészkőpiramisát és a Piljendungot, a híres barlanghegyet. Nem minden csúcsra lehet ám ilyen olcsón, néhány túskegycarolás árán feljutni! A környező csúcsok közül jó néhány százat minden oldalról legalább 60–70°-s, de sok esetben 80–90°-os falak határolnak, amelyeken még eddig ember nemigen küzdötte át magát.

Még egy csemege van hátra: a hegyről, az egyik zárt medencében kis folyócskát pillantottunk meg. A kis folyó sötét barlangszájban tűnik el.

Leereszkedünk a bozotos, meredek hegyoldalon, s máris gyönyörű látványban van részünk. A kis folyócska tőszereven visszaduzzasztva, mintegy 10 m szélességben hatol be a barlangba. A kristálytisza víz a hegyoldal növényzetétől zöldesen csillog és ebben verődnek vissza a barlangszáj egy-két méteres sárgásfehér cseppkövei. A barlangból furcsa zaj hallatszik: száz és száz, vagy talán ezer és ezer denevér repked odabent és zsivalyog.

Csónakot keresünk vagy legalább bambuszrudakat, amelyből tutajt eszkábálhatnánk össze. Sajnos, egyik sincs. A medence közepének rizsföldjeit kopár, bozotos mészkőfalak veszik körül, sehol fa vagy bambuszcsoport. Így hát meg kell elégednünk azzal, hogy még egy darabig hallgatjuk a denevérek zsivalyát, néhány felvétel készítés után s már indulunk is vissza a Csecsedu folyóhoz, kerékpárjainkhoz. Éppen ideje, hogy útrakeljük, mert a nap a mészkőkúpok mögül már igen hosszúra nyúlt árnyakat ereret. Elfogyasztjuk a magunkkal hozott utolsó ananászokat és nyeregbe szállva újabb szép túra emlékével térünk haza szállásunkra...

Balázs Dénes

